

Nünü

Sıla'nın mutsuz bir eski sevgilisi vardı. Adını tam hatırlamıyorum, ama ona Şerafettin derdi. Kirasını ödemeyi sevmeyen, kokulara karşı hassasiyeti olan, vücudundaki kılları düzenli alanlardan biriydi. Evinde üç beş eşya bulunur; salonunun ortasında tüplü bir televizyon ve yanında küçük bir akvaryum bulunurdu. Evine elinde bir torba ve içinde turuncu bir balıkla gelir; akvaryumun içine koyar, gece ikiye kadar ona dokunmayıp televizyon seyreder ve parkelerde uyuyakalırdı. Ertesi gün uyandığında balık ölmüş olurdu ve onu tuvalete atar; cila olarak üzerine sifon çeker, hiç usanmadan çıkıp yenisini alır, onu sever, okşar, öper; kendini ona adardı. Nasıl olsa Şerafettin tükürdüğünü yalamayı severdi.

Yine kendini balıklarına adadığı bir gün, perdesiz evinin parkelerinde yatıp kanallararası bir yolculuk yaparken kapısını çaldık. Doğum günüydü ve hava otuz dereceydi; saat kaçtı hatırlamıyorum ama çok da geç sayılmazdı. O dönem Şerafettin Esat'ta yaşıyor, mutsuzluklarıyla saklambaç oynuyor, hüznünü folklorik temalara döküyordu—ölen balıklarını sırayla toplayıp köye yerleşeceğinden söz ediyor, şehrin onu böcek gibi ezmesinden nefret ettiği ve toplumsal hastalıklardan korktuğu için ihtiyacı olan tek şeyin herhangi bir ağacın altında öğlene kadar uyumak olduğuna kanaat getiriyordu. Bunu her eve gidişimizde söylüyor fakat hayallerinin sonunu getiremiyordu.

“İyi ki doğdun!” kapıyı açtı ve elimizde duran pastaya ve yanan mumlara dikkat kesildi. Yarım dakika onun anı kavramasını bekledik, ne de olsa Şerafettin canlı görünen şeylere bayılırdı.

“Kapıcı yine fırça çekecek sandım.”

“Eve girebilirsek fırçaya biz devam edeceğiz, ağaç olduk.”

“Pardon, buyrunuz.” dedi ve bizi içeri aldı. Salondaki yabancı tek şey, ortada duran porselen tabak çanak dışında, annesinin getirdiği bir koli aile fotoğraflarından oluşan albüm ve garip bir mutfak robotuydu. Her şey yerli yerindeydi, annesi bile Şerafettin'den ümidi kesmişti. Pastasını yiyor, gözlerini magazin programından ayırmıyordu. Dikkatlice onu izledim; bir farklılık vardı—tırnaklarını daha derin yiyor, kıyafetlerini ütülüyor, magazin programlarını daha dikkatli seyreliyordu.

“Müzik kanalı yok mu? Bana ne canım kim tatilini nerede geçirdiyse.” dedi Sıla.

“Ama bak bunlar kulağa daha hoş geliyor, canlı manlı böyle.”

Ekranı izliyor, arada gözü balığı Nünü’ye ve yemeye devam ettiği pastaya kayıyordu. Şerafettin’in içgüdülerini ne kadar törpülemeye çalışsak da o ne kiralık dairesinden, ne eşyalarından ne de her gün öldürüp tekrar yaşattığı Nünü’den vazgeçebilmişti. İştahı vardı.

Dışarıya baktım, televizyondaki ünlülerden ve tatillerinden sıkılmışım. Yaz ortasıydı ama hava hafif esiyordu. Balkonun yanında büyük bir çam vardı. Bıraksan kolları evin içine girecek gibiydi. Şerafettin’in ağacı da kendisi gibiydi, uzun ve dikenli. Ne saçmaydı böyle yaşamak diye düşündüm. Adamın dünyadan haberi yoktu, olsa bile umrunda olmuyordu. Midesinde sindiremediği hayatı bir hediye gibi kabul ediyor, bir güzel tıraşlayıp yerine tekrardan koyuyordu.

“Bu balık da ölecek, biliyorsun değil mi?”

Dayanamamıştım.

“Bu sefer değil, bu yaşayacak.” diye cevap verdi bana. Kafamdaki seslere ikna edici olmayan bir cevap vermişti, kalkıp balkon kapısının hemen ardına geçtim, yere oturdum. Sandalye olsaydı her şey farklı olabilirdi diye düşündüm. O sırada Şerafettin ve Sıla yazdıkları şeylere bakıyor ve akvaryumu yanlarında gezdiriyorlardı. Sıla akvaryumu eline alıp evi turladı, suyunu boşalttı ve balığı izledi. Yarım dakika sürmüştü hepsi. Onlar Nünü’yü izlerken o son hareketlerini tasarlıyordu; turuncu pullarını yuvasına yansıtıyor, Temmuz ayının son günlerinde tüm sevgisini onlara gösteriyor ve taşların arasına sızıyordu. Yeni Nünü’nün diğerlerinden farkı yoktu; farklı bir güzelliği, zekası veya mizahı yoktu, vakti gelince diğerleri gibi o da ölecekti. Bu dediğimi duymuş gibi bana baktı; sinirliydi Nünü, alabildiğince huzursuzdu. Gözlerimiz birleşince ürktüm, aşağılanmaya hazır değildim. Özür diledim ondan.

“Nünü’ye şiir yazdık, gel bir bak.”, sesi duyunca kendime geldim. Ellerindeki defterde karalanmış kopuk kopuk yazılar vardı. Şerafettin ve Sıla’nın tek ortak özelliği buydu, bir araya gelince oturup komik şiirler yazarlardı.

“Sabah olmadan uyan!

Kapıcı yine toplayacak kapı zillerinden seni

Olmak isteyeceksin büyük baş bir hayvan,

Sürekli otlayan karşığı ottan.

Ölmeyeceksin, daha değil,

Daha çağrılmadın askere, bitmedi görevin.

Nünü'm, okuyacağım bu gece sana ninni,

Olacaksın büyüyünce kurnaz bir tilki.”

O gece hepimiz içimizde görünmez bir umutla uyuduk; parkeler soğuk, hava sıcak, Nünü akvaryumda dans edebilecek kadar kibirliydi. Tavanda akvaryumun mavi ve turuncu yansımaları birleşiyor, esen rüzgarın etkisiyle yerde pişiyorduk.

Güneş yüzümüze çıktığında hepimiz uyandık. Bugün farklıydı, perdesiz ev ilk defa gözüme hoş görünmüştü. Şerafettin uyandığı gibi Sıla'yı yanına alıp ona istikrarla bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Ses tonu heyecanlı geliyordu. Kafamı kaldırdım.

“Yaşıyor, ölmemiş! İşte, ben size demiştim, farklı olacak demiştim” diye bağırdı ve akvaryumu alıp Nünü'yle ilgilenmeye başladı.

“Oo, hayırlı olsun. Allah analı babalı büyütsün” dedim onlara bakarak. Mutluydum, Şerafettin ve Sıla da mutluydu. “Haftaya görüşürüz” diyerek evden kendimi dışarı attım. Nünü kendini kanıtlamış, beni evden kovmuştu.

Yıllar geçmiş, Şerafettin ve Sıla ayrılmış, çoktan çoluk çocuğa karışmışlardı. Yıllar sonra bir gün, aynı mahallede yürüyesim tutmuş, ara sokakları bir güzel dolaşasım gelmişti. Yürürken yanımdan geçen iki amcanın konuştuklarına kulak misafiri oldum:

“Bu Şerafettin kırkına merdiven dayadı, hâlâ elinde turuncu balıkla dolanıverir. Bu adamcağız ne yapar, kızartıp yer mi onları?”

“Büyü yapılmış diyorlar adama, aldığı her balık ölürmüş.”

“Bahtı kara...”